

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) จัดตั้งขึ้นตามวัตถุประสงค์ที่จะกระจายอำนาจให้ประชาชนและองค์กรประชาชนได้มีส่วนร่วมรับผิดชอบในการตัดสินใจบริหารและพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง การปกครองท้องถิ่นมี 2 ลักษณะ คือ การแบ่งอำนาจ เป็นการแบ่งอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลไปให้ข้าราชการในส่วนภูมิภาค และการกระจายอำนาจ ซึ่งเป็นการมอบอำนาจอย่างเด็ดขาด ให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น ทั้งในการเมืองและการบริหารให้ท้องถิ่น มีอำนาจที่จะกำหนดนโยบายและควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของท้องถิ่นของตนเองได้ การมอบอำนาจกรณีนี้มีลักษณะเป็นการบริหารตนเองมากที่สุด (วิรัช วิรัชนิภาวรรณ, 2541 : 43 - 45)

โครงสร้างการบริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลนั้นประกอบด้วยสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนหมู่บ้านละสองคนซึ่งเลือกตั้งขึ้นโดยราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในแต่ละหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลและมีคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วยประธานกรรมการบริหารคนหนึ่งและกรรมการบริหารจำนวนสองคนซึ่งสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเลือกจากสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลแล้วเสนอให้นายอำเภอแต่งตั้ง (“พระราชบัญญัติ สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล” (ฉบับที่ 3), 2542 : 3 - 5)

องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหน่วยงานบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในชนบท และยังมีหน้าที่ในการวางแผนพัฒนาหมู่บ้านหรือยกระดับการพัฒนาหมู่บ้าน ตลอดจนการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในชนบท อันเป็นวัตถุประสงค์หลักของการพัฒนาชนบท (กุศล บุญยมาลิก, 2537 : 10 - 11)

กล่าวได้ว่า อบต. มีความสำคัญ ในฐานะที่เป็นศูนย์กลางและสะท้อนแนวความคิดของประชาคม ในการร่วมสร้างสรรค์และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในชุมชนระดับตำบล (สมพันธ์ เตชะอธิก และคณะ, 2541 : 31) ในขณะที่ประชาชนก็จำเป็นต้องมีความรู้ที่เหมาะสมในมีส่วนร่วมบริหารจัดการท้องถิ่น หนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง และโทรทัศน์เป็นช่องทางนำความรู้และวิทยาการที่เป็นประโยชน์แก่ท้องถิ่นไปสู่ผู้นำเพื่อเผยแพร่ไปสู่ชุมชนของตนต่อไป ในฐานะที่ผู้นำท้องถิ่นเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับประชาชน เป็นผู้ที่ได้รับความเชื่อถือ เลื่อมใสและไว้วางใจจากประชาชนทั่วไป (บุญบาท สุธิธร, 2528 : 3) ผู้นำท้องถิ่นที่เข้าใจเป้าหมาย อบต. และเข้าใจบทบาทหน้าที่ของสมาชิก อบต.

จำเป็นต้องแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากสื่อที่แพร่หลายในท้องถิ่น

เมื่อพิจารณาบทบาทหน้าที่ของการสื่อสารเป็นที่เข้าใจกันว่า การสื่อสารเป็นการถ่ายทอดประสบการณ์ ความคิดเห็น ตลอดจนข้อเท็จจริงต่าง ๆ ของมนุษย์ในสังคม มีบทบาทอย่างมากในการกระตุ้นให้มนุษย์สามารถเรียนรู้ความคิดใหม่ ๆ กระตุ้นให้มีการเปลี่ยนแปลงรวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง สื่ออาจให้ความเข้าใจต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น ให้ความสำคัญตระหนักถึงความสำคัญของบุคคลในทางการเมืองและในที่สุดประชาชนจะเข้ามามีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในทางการเมือง (พงษ์ศรี บุญสุวรรณ, 2532 : 2)

ในฐานะส่วนหนึ่งของสถาบันทางสังคมกล่าวได้ว่า สื่อมวลชนมีหน้าที่แสวงหาและเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นข่าววิเคราะห์และเสนอแนะ เผยแพร่ความรู้ ค่านิยมและบรรทัดฐานให้แก่สมาชิกรุ่นใหม่ของสังคม (ยุพา สุภากุล, 2540 : 26 - 28) บทบาทสื่อมวลชนดังกล่าวทำให้ผู้รับสื่อเห็นโลกกว้างขึ้นสามารถเน้นหรือกำหนดความสนใจ สามารถยกระดับความปรารถนาหรือความต้องการ และสามารถสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาได้ (พงษ์ศรี บุญสุวรรณ, 2532 : 16) เมื่อพิจารณาบทบาท ในด้านการพัฒนาทางการเมืองและระบบประชาธิปไตย สื่อมวลชนก็คือสื่อกลางที่เสนอความคิดเห็นของทั้งฝ่ายรัฐบาลและประชาชนให้มีความเข้าใจอันดีต่อกัน (บำรุง สุขพรรณ, 2530 : 16)

ในปัจจุบันข่าวสารจากสื่อมวลชนเป็นสิ่งจำเป็นตั้งแต่ขั้นพื้นฐานจนถึงระดับสูงในแง่ที่เป็นปัจจัยของการเปลี่ยนแปลงทางสังคม สื่อมวลชนมีบทบาทได้ 3 ลักษณะ คือ ทำให้ประชาชนได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศ กระตุ้นให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ โดยสื่อมวลชนควรต้องตรวจสอบและให้การสนับสนุนต่อกระบวนการวินิจฉัย และเป็นผู้ให้ความรู้และให้เห็นความจำเป็นของความรู้ (พรทิพย์ เย็นจะบก, 2527 : 8)

ด้วยเหตุที่ การรู้จักกลไกการสื่อสารทางการเมืองย่อมเป็นประโยชน์ต่อชุมชน และต่อผู้บริหารประเทศที่ต้องเข้าถึงประชาชน สื่อมวลชนเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ระบอบประชาธิปไตยพัฒนาขึ้นมาโดยตลอด การนำเสนอข่าวสารทางการเมืองของสื่อมวลชนจึงมีความสำคัญยิ่งขึ้นในสังคมปัจจุบัน (วัฒนา พุทธางกูรานนท์, 2531 : 1 - 9)

กล่าวได้ว่าข่าวสารทางการเมืองอาจจัดเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลกระทบต่อการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง อัตราของการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนนั้นขึ้นอยู่กับความรู้ทางการเมือง ความรู้ในความเป็นไปของบ้านเมือง ความรอบรู้ต่อข่าวสารการเมือง และความเป็นไปของเรื่องราวที่เกิดขึ้นในระบบการเมืองหรือความเพิกเฉยต่อบทบาทในการเข้ามามีส่วนร่วมทาง

การเมือง ถ้าสมาชิกของระบบการเมืองเป็นผู้สนใจและมีความรู้ในข่าวสารทางการเมืองอย่างดี ก็มีแนวโน้มจะปฏิบัติหน้าที่และมีบทบาทในระบบประชาธิปไตยอย่างมีประสิทธิภาพ มีความผูกพันต่อระบบการเมืองอย่างแน่นแฟ้น อันจะทำให้การเมืองมีเสถียรภาพ (พงษ์ศรี บุญสุวรรณ, 2532 : 1 - 2)

นอกจากนี้การสร้างประชาธิปไตยในระดับท้องถิ่น การทำให้ประชาชนเกิดความรู้ และมีส่วนร่วมทางการเมืองอาจทำให้การเมืองระดับท้องถิ่นเป็นเวทีสร้างนักการเมืองระดับชาติได้ (สถาบันดำรงราชานุภาพ, 2539 : 16 - 17) โดยเฉพาะเมื่อมีปัจจัยเกื้อหนุนดังเป็นที่เห็นกันว่ารัฐธรรมนูญใหม่และการกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ท้องถิ่นจะส่งผลกระทบต่อกระบวนการสื่อสารทางการเมืองให้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคมในอนาคต (ระวีวรรณ ประกอบผล และทวี สุรฤทธิกุล, 2541 : 304 - 305)

อย่างไรก็ตาม เมื่อมีการเลือกตั้งสมาชิกสภา อบต. เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2542 ปราบกฏว่า

...แม้แต่การเลือกตั้งสมาชิกสภา อบต. ซึ่งมีอาณาเขตเลือกตั้งแค่ระดับหมู่บ้าน อันถือเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดก็ยังมีค่านิยมการซื้อเสียง การทุจริต การใช้อิทธิพลที่ลอกเลียนแบบเป็นวงจรรอบๆ... มีนักการเมืองระดับชาติ (ส.ส) และผู้มีอิทธิพล และผู้ที่จะสมัครขึ้นเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิกเข้าไปยุ่งเกี่ยวใน อบต. โดยการจ่ายเงินใช้อิทธิพลหนุนผู้สมัครเลือกตั้งเพื่อหวังให้สมาชิกอบต. เป็นหัวคะแนนในอนาคต... (โกวิทย์ พวงงาม, 2542 : 40)

ข้อความข้างต้นนี้อาจแสดงได้ว่าประชาชนยังไม่เห็นความสำคัญของการมีส่วนร่วมทางการเมืองในระบบประชาธิปไตยหรือมีความผูกพันอยู่กับระบบอุปถัมภ์ซึ่งอาจจะแสดงว่า สื่อยังไม่บรรลุผลตามบทบาทเท่าที่ควร จึงควรจะได้มีการศึกษาทัศนคติต่อข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของสมาชิกสภา อบต. และประชาชนว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างไร เพื่อจะได้มองเห็นแนวทางการสื่อสารทางการเมืองที่เป็นประโยชน์มากขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ของทัศนคติต่อข่าวสารทางการเมืองจากหนังสือพิมพ์ กับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล และประชาชนโดยจะศึกษาเฉพาะ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ เนื่องจากเป็นพื้นที่ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมต่างจากพื้นที่อื่น

ข้อมูลพื้นฐาน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

จังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทยประกอบด้วย 5 จังหวัด คือ จังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส สตูล สงขลา แต่ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตเพียง 3 จังหวัดที่มีลักษณะสภาพสังคมและวัฒนธรรมแตกต่างไปจากสังคมส่วนใหญ่ของประเทศอย่างชัดเจน ประกอบด้วย จังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส 3 จังหวัด ซึ่งมี 33 อำเภอ 250 ตำบล 1,434 หมู่บ้าน ประชากรรวม 1,549,932 คน นับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 78.2 ศาสนาพุทธ ร้อยละ 21.4 และศาสนาอื่น ๆ ร้อยละ 0.4 มีขนบธรรมเนียมประเพณีบางอย่างแตกต่างไปจากชาวไทยส่วนใหญ่ของประเทศ เช่น มีความนิยมพูดภาษามลายูท้องถิ่น สตรีไทยมุสลิมนิยมนุ่งผ้าใส่รองหรือผ้าปาเต๊ะ สวมเสื้อแขนยาว คลุมศีรษะ และไบหน้่า ส่วนผู้ชายไทยมุสลิมนิยมนุ่งผ้าใส่รองหรือกางเกงขายาว ระบบการศึกษา ชาวไทยมุสลิมนิยมส่งบุตรหลานเข้าศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนสอนศาสนาอิสลาม และเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามหลักการศาสนาอิสลามที่ค่อนข้างเคร่งครัด ความแตกต่างของเชื้อชาติศาสนา ขนบธรรมเนียมประเพณี มักจะถูกใช้เป็นข้ออ้างในการโฆษณาชวนเชื่อในการหาสมาชิก และแนวร่วมในการเคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อแบ่งแยกดินแดนจังหวัดชายแดนภาคใต้เพื่อเป็นอิสระ (อาทร์ คุระวรรณ, 2539 : 43)

จังหวัดปัตตานีแบ่งเขตปกครองออกเป็น 12 อำเภอ 115 ตำบล 65 สภาตำบล 611 หมู่บ้าน 1 เทศบาลเมือง 1 เทศบาลตำบล และ 10 สุขาภิบาล ประชากรที่อยู่อาศัยในจังหวัดปัตตานีมีจำนวนทั้งสิ้น 529,999 คน ในจำนวนนี้นับถือศาสนาพุทธร้อยละ 20.7 และศาสนาอิสลามร้อยละ 78.85 อย่างค่อนข้างเคร่งครัดต่อการปฏิบัติศาสนกิจ รวมทั้งนิยมใช้ภาษามลายูท้องถิ่นเป็นภาษาพูดในชีวิตประจำวัน ประชาชนมีอาชีพหลักคือการทำนา อาชีพรองลงมาคือการทำสวนยางพารา สวนมะพร้าว สวนผลไม้และการประมง (อาทร์ คุระวรรณ, 2539 : 45)

ตาราง 1 ข้อมูลพื้นฐานทางการปกครองจังหวัดปัตตานี

อำเภอ / กิ่งอำเภอ	เขตการปกครอง						ประชากร (คน)	ศาสนา (ร้อยละ)		
	ตำบล	หมู่ บ้าน	สภา ตำบล	อบต.	เทศ บาล	สุขา ภิบาล		พุทธ	อิส ลาม	อื่นๆ
เมือง	13	63	5	8	1	-	59,896	30.0	68.0	2.0
สายบุรี	11	59	11	-	1	-	44,838	21.0	77.1	1.9
ยะหริ่ง	18	79	9	9	-	3	71,405	3.0	97.0	-
หนองจิก	12	70	11	1	-	2	69,235	25.0	75.0	-
โคกโพธิ์	12	74	5	7	-	2	65,515	48.0	52.0	-
ยะรัง	12	70	3	9	-	1	76,083	14.8	85.2	-
มายอ	13	57	3	10	-	1	48,829	4.0	96.0	-
ปะนาเระ	10	52	5	5	-	1	40,960	29.0	70.0	-
ไม้แก่น	4	17	4	-	-	-	9,697	25.0	75.0	-
กะพ้อ	3	27	3	-	-	-	12,948	2.0	98.0	-
แม่ลาน	3	22	3	-	-	-	13,826	45.0	55.0	-
ทุ่งยางแดง	4	21	3	1	-	-	16,767	2.0	98.0	-
รวม	115	611	65	50	2	10	529,999	20.7	78.9	0.4

ที่มา : อาทร คุระวรรณ, 2539 : 46

จังหวัดยะลาแบ่งพื้นที่การปกครองออกเป็น 8 อำเภอ 58 ตำบล 318 หมู่บ้าน 36
 สภาตำบล 2 เทศบาล และ 6 สุขาภิบาล มีประชากรทั้งสิ้น 405,622 คน ในจำนวนนี้นับถือ
 ศาสนาพุทธร้อยละ 21.6 ศาสนาอิสลามร้อยละ 78.1 และ ศาสนาอื่น ๆ ร้อยละ 0.3 (อาทร
 คุระวรรณ, 2539 : 48)

ตาราง 2 ข้อมูลพื้นฐานทางการปกครองจังหวัดยะลา

อำเภอ / กิ่งอำเภอ	เขตการปกครอง						ประชากร (คน)	ศาสนา (ร้อยละ)		
	ตำบล	หมู่ บ้าน	สภา ตำบล	อบต.	เทศ บาล	สุขา ภิบาล		พุทธ	อิส ลาม	อื่นๆ
เมือง	14	71	7	6	1	1	162,929	23.0	76.0	1.0
รามัน	16	82	16	-	-	2	76,630	5.0	95.0	-
เบตง	5	27	-	4	1	-	45,029	59.0	40.0	1.0
ยะหา	7	42	5	2	-	1	38,609	5.0	95.0	-
บันนังสตา	6	38	1	5	-	1	37,126	15.0	85.0	-
ธารโต	4	27	3	1	-	1	15,091	45.0	55.0	-
กาบัง	2	12	2	-	-	-	10,584	17.0	83.0	-
กรงปินัง	4	19	2	2	-	-	19,624	4.0	96.0	-
รวม	58	318	36	20	2	6	405,622	21.6	78.1	0.3

ที่มา : อาทร คุระวรรณ, 2539 : 48

จังหวัดนราธิวาสแบ่งพื้นที่การปกครองออกเป็น 13 อำเภอ 77 ตำบล 505 หมู่บ้าน 42
สภาตำบล 2 เทศบาล และ 12 สุขาภิบาล มีประชากรทั้งสิ้น 619,311 คน ในจำนวนนี้นับถือ
ศาสนาพุทธร้อยละ 22.0 และ ศาสนาอิสลามถึงร้อยละ 77.5 ส่วนใหญ่ใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิต
ประจำวันมากกว่าภาษาไทย (อาทร คุระวรรณ, 2539 : 47)

ตาราง 3 ข้อมูลพื้นฐานทางการปกครองจังหวัดนราธิวาส

อำเภอ / กิ่งอำเภอ	เขตการปกครอง						ประชากร (คน)	ศาสนา (ร้อยละ)		
	ตำบล	หมู่ บ้าน	สภา ตำบล	อบต.	เทศ บาล	สุขา ภิบาล		พุทธ	อิส ลาม	อื่นๆ
เมือง	7	48	6	-	1	-	99,380	53.2	46.8	-
ตากใบ	8	49	6	2	-	1	58,036	34.9	65.1	-
สุโหงโโก-ลก	4	15	1	2	1	-	60,603	54.6	40.6	4.8
สุโหงปาดี	6	44	-	6	-	1	52,207	21.3	78.7	-
แว้ง	6	43	1	5	-	2	40,326	10.6	89.4	-
สุคีริน	5	40	5	-	-	1	18,266	51.9	47.1	1.0
ระแงะ	7	50	7	-	-	2	75,665	21.3	78.7	-
จะแนะ	4	29	3	1	-	-	24,247	2.5	97.5	-
บาเจาะ	6	32	5	1	-	2	42,624	4.8	95.2	-
ยี่งอ	6	36	3	3	-	1	37,385	5.6	94.4	-
รือเสาะ	9	67	-	9	-	1	54,599	8.8	91.2	-
ศรีสาคร	6	27	5	1	-	1	23,176	8.7	91.3	-
เจาะไอร้อง	3	25	-	3	-	-	32,797	8.0	92.0	-
รวม	77	505	42	33	2	12	619,311	22.0	77.5	0.5

ที่มา : อาทร คุระวรรณ, 2539 : 47

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาทัศนคติของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและประชาชน ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อข่าวสารทางการเมืองจากหนังสือพิมพ์

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและประชาชน ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทำให้ทราบพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองจากสื่อมวลชนของประชาชนและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

2. ทำให้ทราบทัศนคติต่อข่าวสารทางการเมืองจากสื่อมวลชนของประชาชนและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

3. ทำให้ทราบพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ว่าสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองจากสื่อมวลชนหรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตของกลุ่มตัวอย่าง

สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และประชาชนอายุเกินกว่า 18 ปี ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (ปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส)

2. ขอบเขตของสื่อมวลชน

2.1 หนังสือพิมพ์ส่วนกลาง ได้แก่ มติชน เดลินิวส์ ไทยรัฐ และ ข่าวสด

2.2 หนังสือพิมพ์ส่วนภูมิภาค ได้แก่ ชาวใต้

ผู้วิจัยได้สำรวจการรับหนังสือพิมพ์ส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคของสมาชิก อบต. และประชาชน ที่อยู่ในพื้นที่ที่จะศึกษา แม้ว่า แต่ละพื้นที่มีการอ่านหนังสือพิมพ์ต่างประเภทกัน แต่เมื่อรวบรวมแล้ว พบว่า อบต. และหมู่บ้านส่วนใหญ่รับหนังสือพิมพ์ โดยสมัครใจ และโดยการสนับสนุนจากกรรมการศึกษานอกโรงเรียน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรอิสระคือลักษณะเฉพาะบุคคล ดังต่อไปนี้

- 3.1.1 เพศ
- 3.1.2 อายุ
- 3.1.3 การศึกษา
- 3.1.4 ภาษาที่ใช้สื่อสาร
- 3.1.5 การเป็นสมาชิก อบต.
- 3.1.6 อาชีพ
- 3.1.7 รายได้
- 3.1.8 เขตที่อยู่อาศัย

3.2 ตัวแปรตามมี 2 ตัวคือ

3.2.1 ทิศนะต่อข่าวสารทางการเมืองในหนังสือพิมพ์

3.2.1.1 ข่าวสารทางการเมืองเป็นเรื่องที่แสดงการทะเลาะและความขัดแย้งกันของพรรคการเมืองต่าง ๆ หรือบรรดานักการเมือง

3.2.1.2 ข่าวสารทางการเมืองเป็นเรื่องผลประโยชน์ของผู้มีอิทธิพลในด้านสังคมและเศรษฐกิจ

3.2.1.3 ข่าวสารทางการเมืองเป็นเรื่องไกลตัวจากชาวบ้าน

3.2.1.4 ข่าวสารทางการเมืองเป็นเรื่องทำให้กลุ่มประชาคมมีความแตกแยกออกไปมากขึ้น

3.2.1.5 ข่าวสารทางการเมืองเป็นเรื่องที่ปรากฏมาจากระดับพื้นผิวขององค์การการเมืองต่าง ๆ มากกว่าเรื่องที่อยู่เบื้องหลังซึ่งประชาชนอยากรู้อยากเห็น

3.2.1.6 ข่าวสารทางการเมืองเป็นเรื่องที่จะเสริมความรู้ทางการเมืองทำให้ประชาชนเข้าใจระบบประชาธิปไตยซึ่งประกอบด้วยสภาผู้แทนราษฎรและรัฐสภา

3.2.1.7 ข่าวสารทางการเมืองเป็นเรื่องที่ทำให้ประชาชนตื่นตัวต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น

3.2.1.8 ข่าวสารทางการเมืองเป็นเรื่องช่วยพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจทั้งส่วนภูมิภาคและส่วนกลาง

3.2.1.9 ข่าวสารทางการเมืองเป็นเรื่องที่ควบคุมดูแลการทำงานฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้านให้ทำงานหน้าที่อย่างถูกต้อง

3.2.1.10 ข่าวสารทางการเมืองเป็นเรื่องที่กระตุ้นให้ประชาชนมีแรงจูงใจทางการเมืองมากกว่ามีความรู้สึกความเบื่อหน่าย

3.2.1.11 ข่าวสารทางการเมืองทำให้ประชาชนเกิดความรู้สึกถึงความสำคัญของอิสรภาพและเสรีภาพมากกว่าสังคมนิยมหรือเผด็จการ

3.2.1.12 ข่าวสารทางการเมืองเป็นเรื่องทำให้ประชาชนรักษาความสงบเรียบร้อยของสภาวะปัจจุบันมากกว่ากระตุ้นให้สังคมและการเมืองเกิดการเปลี่ยนแปลง

3.3.2 พฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมือง

3.3.2.1 การไปใช้สิทธิลงคะแนนเลือกตั้ง

3.3.2.2 การชักชวนผู้อื่นสนทนาเรื่องทางการเมือง

3.3.2.3 การเข้าร่วมการอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาการเมือง เศรษฐกิจหรือสังคมของกลุ่มต่าง ๆ ที่จัดขึ้นทั่วไป

3.3.2.4 การติดตามเหตุการณ์ทางการเมืองที่สำคัญ

3.3.2.5 การให้ข้อมูลหรือความรู้เกี่ยวกับการเมืองแก่บุคคลทั่วไปในสังคม

3.3.2.6 การติดต่อหรือเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากทางราชการเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ

3.3.2.7 การเข้าร่วมกลุ่มรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

3.3.2.8 การเข้าร่วมประท้วงหรือแสดงออกเพื่อต่อต้านสิ่งที่ไม่ถูกต้องต่อทั้งรัฐและเอกชน

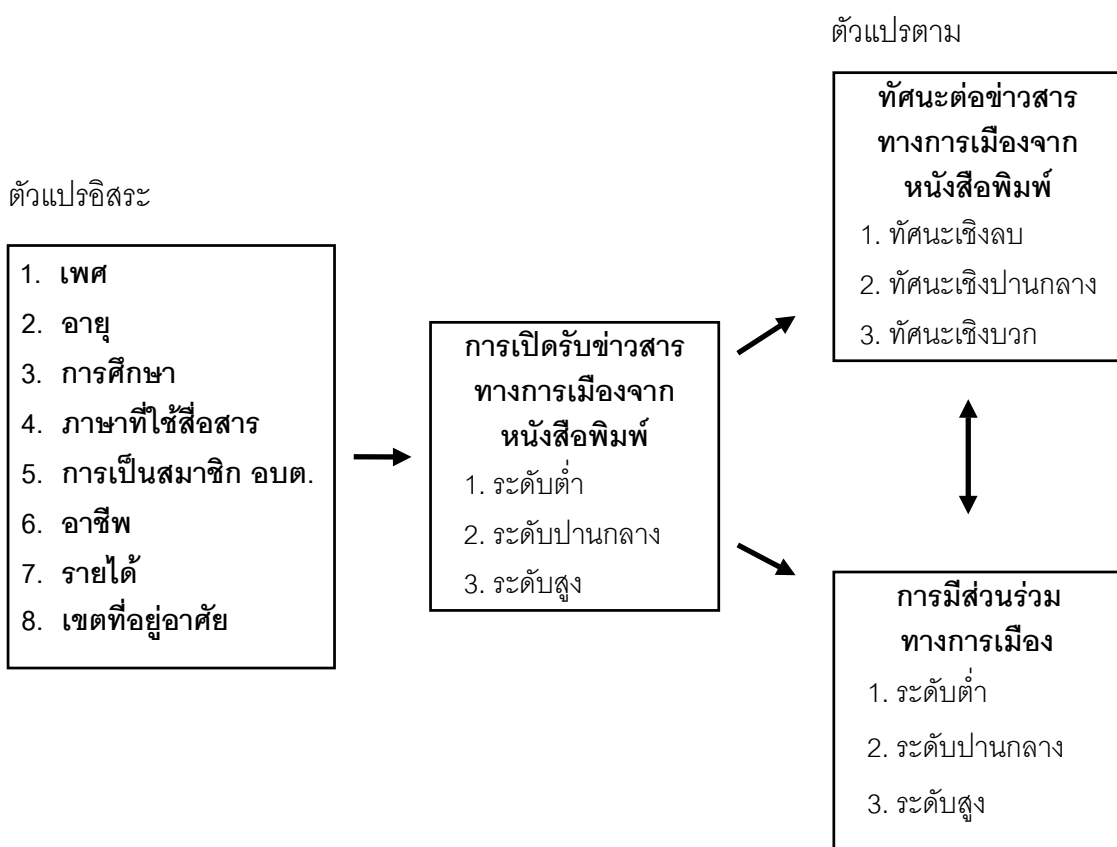
สมมติฐาน

1. ลักษณะเฉพาะบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ภาษาที่ใช้สื่อสาร การเป็นสมาชิก อบต. อาชีพ รายได้ เขตที่อยู่อาศัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางการเมือง

2. ลักษณะเฉพาะบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ภาษาที่ใช้สื่อสาร การเป็นสมาชิก อบต. อาชีพ รายได้ เขตที่อยู่อาศัย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมือง

3. พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารทางการเมืองของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง
4. ทักษะต่อข่าวสารทางการเมืองของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมทางการเมือง

กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์

1. ทักษะต่อข่าวสาร หมายถึง ความรู้ความเข้าใจ (cognition) ความรู้สึก (affection) และการประเมินค่า (evaluation) ต่อข่าวสารทางการเมืองที่ได้รับจากการอ่านหนังสือพิมพ์ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและประชาชนในเขต 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยสามารถนำมาวิเคราะห์ให้เห็นว่า ผู้รับสารมีทักษะบวก ปานกลางหรือลบต่อข่าวสารทางการเมืองจากหนังสือพิมพ์

2. การเปิดรับข่าวสารทางการเมือง หมายถึง การเปิดอ่านข่าวสารทางการเมืองจากหนังสือพิมพ์ ลักษณะข่าวสารทางการเมืองมีดังนี้
 - 2.1 ข่าวสารเกี่ยวกับบุคคลชั้นนำ องค์กรและสถาบันการเมืองที่สำคัญ เช่น นายกรัฐมนตรี และพรรคการเมือง รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ฯลฯ
 - 2.2 ข่าวสารเกี่ยวกับกิจกรรมทางการเมือง เช่น การเลือกตั้ง การแก้ไขรัฐธรรมนูญ การออกกฎหมาย ฯลฯ
 - 2.3 ข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการทางการเมืองในทุกระดับไม่ว่าจะเป็นข่าวสารในประเทศหรือต่างประเทศ
3. สื่อมวลชน หมายถึง หนังสือพิมพ์ส่วนกลาง และ หนังสือพิมพ์ส่วนภูมิภาค
4. การมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง พฤติกรรมดังต่อไปนี้
 - 4.1 การไปใช้สิทธิลงคะแนนเลือกตั้ง
 - 4.2 การชักชวนผู้อื่นสนทนาเรื่องทางการเมือง
 - 4.3 การเข้าร่วมการอภิปรายเกี่ยวกับปัญหาการเมือง เศรษฐกิจหรือสังคมของกลุ่มต่าง ๆ ที่จัดขึ้นทั่วไป
 - 4.4 การติดตามเหตุการณ์ทางการเมืองที่สำคัญ
 - 4.5 การให้ข้อมูลหรือความรู้เกี่ยวกับการเมืองแก่บุคคลทั่วไปในสังคม
 - 4.6 การติดต่อหรือเรียกร้องของความช่วยเหลือจากทางราชการเพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ
 - 4.7 การเข้าร่วมกลุ่มรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
 - 4.8 การเข้าร่วมประท้วงหรือแสดงออกเพื่อต่อต้านสิ่งที่ไม่ถูกต้องต่อทั้งรัฐและเอกชน
5. องค์กรบริหารส่วนตำบล (อบต.) หมายถึง หน่วยงานที่เกิดขึ้นจากการยกฐานะของส่วนตำบลที่มีรายได้โดยไม่รวมเงินอุดหนุนในปีงบประมาณที่ล่วงมาติดต่อกันสามปีไม่ต่ำกว่าปีละหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท และมีฐานะเป็นนิติบุคคลโดยประกาศกระทรวงมหาดไทยและประกาศในราชกิจจานุเบกษา ปี พ.ศ. 2537
6. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง สมาชิก ซึ่งได้รับเลือกตั้งจากราษฎรในแต่ละหมู่บ้านในตำบล

7. ประชาชน หมายถึง ผู้ที่อาศัยอยู่เขตที่ศึกษา และอายุเกินกว่า 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไป
8. 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดปัตตานี ยะลา และ นราธิวาส